

tryggelse og derfor ikke kunde betale den virkelig gode Vare med den højeste Pris.

Imidlertid vil Køberne i Spanien og Italien sikkert snart lære at paase, om Certifikatet er udstedt paa Færøerne, saafremt den færøske Vragning bliver anerkendt for god, idet man saa ikke vil nøjes med en andetsteds foretagen Vragning. Forresten kendes Vragerinstitution ikke i København i denne Skikkelse, og selv om den bliver indført, vil et der udfærdiget 1ste Klasses Certifikat ikke blive godkendt i Spanien eller Italien, da Firmaerne dér i disse Tilfælde vil forlange en Erklæring fra deres derværende Agent; saaledes har ialt Fald Forholdene som Regel udviklet sig for Islands Vedkommende. Dertil kommer, at Køberne selvfølgelig ogsaa vil være vidende om, at Vragerrattesten kun gælder Fiskens Tilstand, da den blev indskibet paa Færøerne. De vil altsaa netop blive interesserede i at købe Fisken direkte derfra, hvilket allerede nu sker i stort Omfang og maa anses for heldigt for de derværende Eksportører.

Dertil kommer, at skulde alene den Fisk underkastes Vragning, som førtes direkte til de to Lande, kunde man let omgaa Vragningen.

Det har da ogsaa vist sig, at de anførte Indvendinger nærmest kun er tænkte Indvendinger. Paa et den 13. Juni 1911 i Thorshavn afholdt Møde mødte 13 Repræsentanter fra de forskellige Steder paa Færøerne, ligesom der til Amtet var kommen Skrivelse fra 5 Firmaer, og alle udtalte Tilslutning til Forslaget, der i Forvejen var tilstillet 27 Firmaer, de fleste endog meget indtrængende. Kun blev der fra disse Fagfolks Side gjort Indvending mod, at det dem forelagte Forslag havde fastsat Ikrafttrædelsen til 1. April 1912, og der anførtes derfor, at det var af Vigtighed, at Fiskerne blev gjort bekendt med Loven allerede paa det Tidspunkt, da de fangede den Fisk, som senere skulde underkastes Vragning, og dette kunde ikke naas til 1. April 1912, da en Mængde af den Fisk, som skulde vrages efter 1. April 1912 allerede bliver fanget i Juni, Juli og August Maaned 1911. Dertil kommer, at man ligeledes ansaa det for at være af stor Vigtighed, at de Folk, som udnævnes til Overvrager, faar Tid til at rejse til Spanien, Italien og Island for at studere dels Vragningen og dels hvilke Fordringer der stilles til god Klipfisk.

Endvidere blev der paa det ommeldte Handelsmøde stærkt fremhævet, at Vragerne ogsaa burde kunne anvendes ved

Bedømmelse af Fisk, som købes eller sælges paa Færøerne, naar en af Kontrahenterne ønsker det.

Over det af Lagtinget i Henhold til det foran udviklede vedtagne af Amtmanden over Færøerne med Skrivelse af 22. September 1911 hertil indsendte Lovforslag, med hvilket nærværende Lovforslag i det væsentlige stemmer overens, har Justitsministeriet indhentet en Erklæring fra Ministeriet for Handel og Søfart, med hvilken fulgte en Udtalelse fra Grosserersocietetets Komite hvori Lovforslaget anbefales fremmet, dog med enkelte Modifikationer, jfr. Bilag I.

Med Hensyn til Komiteens Udtalelse om det ønskelige i, at Loven kunde træde i Kraft før den 1. April 1913 bemærkes, at Spørgsmaalet herom har været forelagt Amtmanden, og at han har erklæret, at dette ikke er muligt af Hensyn til den med de færøske Handlende truffne Aftale.

Med Hensyn til de enkelte Paragraffer bemærkes særligt:

ad § 1.

Det foreslaas her at al Klipfisk, der er bestemt til Eksport til Italien og Spanien, skal underkastes Vragningspligt, selv om den først føres til andre Lande. Dette anses for nødvendigt, da det ellers vil være muligt at unddrage sig Vragningen.

Paragraffens 2det Stykke fandtes ikke i Lagtingets Forslag, men er af Ministeriet indføjet paa Foranstaltning af en i Grosserersocietetets Komites nysnævnte Erklæring sket Henstilling.

ad § 3.

Vragerformændene bør lønnes tilstrækkeligt højt til, at de helt kan hengive sig til det Arbejde, deres Bestilling medfører og være økonomisk uafhængige af Eksportørerne.

ad § 5.

Det kan ikke undgaaes at yde Vragerformændene Rejsegodtgørelse og passende Diæter, da deres Lønninger vilde beskæres i en urimelig Grad, hvis de selv skulde bære alle Omkostninger ved deres Rejser. De bæres derfor af Eksportørerne, dog er det i Instruksen for Overvragerne § 15 paalagt dem ikke uden Nødvendighed at paabyrde Eksportørerne for store Rejseudgifter.

Paragraffen er imidlertid med Hensyn til Formuleringen forskellig fra den tilsvarende Paragraf i Lagtingets Forslag,